«Το σχολείο των γυναικών»

Μάθημα θεάτρου

Η ερευνητική σκηνοθετική ματιά πάντα ανακαλύπτει νέες πτυχές για τη σύγχρονη παρουσίαση κλασικών έργων στο χώρο της διεθνούς δραματουργίας. «Το σχολείο των γυναικών» (1662) του Μολιέρου στον 21ο αιώνα μετά τις κατακτήσεις του γυναικείου φύλου ίσως να ήταν ξεπερασμένο, αν το είχε γράψει κάποιος άλλος. Αλλά ο Μολιέρος έχει εδραιώσει στην αιωνιοτητα τους χαρακτήρες – τύπους που έχει πλάσει.

Οσον αφορά στο συγκεκριμένο έργο η διαχρονικότητά του έγκειται όχι τόσο στην ιστορία που αφηγείται αλλά στο σχήμα της λογικής επιχειρηματολογίας στο οποίο βασίζεται. Το γεροντοπαλίκαρο, ο Αρνόλφος, σκεπτόμενος να παντρευτεί αλλά να μη γίνει ένας από τους κοινούς απατημένους συζύγους, παίρνει την Αγνή, ένα τετράχρονο κοριτσάκι από μια φτωχή οικογένεια, την πάει σε μοναστήρι για να τη μεγαλώσουν με τις αρχές που εκείνος θέλει έτσι ώστε να γίνει ιδανική σύζυγος γι' αυτόν. Λίγο πριν την παντρευτεί και ενώ λείπει σε ταξίδι για δουλειές η Αγνή ερωτεύεται το νεαρό Οράτιο και όλα ανατρέπονται.

Το σημαντικότερο είναι ότι η νεαρή κοπέλα αντικρούει τις λεκτικές επιθέσεις του Αρνόλφο με τα λογικά επιχειρήματα που εκείνος λίγο πριν είχε παραθέσει για να στηρίξει τις απόψεις του. Εν ολίγοις ο Αρνόλφος – θύτης ο οποίος με τη λογική επιχειρηματολογία του θεωρεί ότι κινεί τα νήματα της μαριόνετας κούκλας Αγνής, πέφτει θύμα της ίδιας του της λογικής.

Ενα χάρμα μολιερικού, ποιητικού, λεκτικού παιχνιδιού. Μεσ' από αυτο το πρισμα και κατά την προσωπική μου άποψη, η σκηνοθετική ιδέα του Λευτέρη Βογιατζή στο «Θέατρο της οδού Κυκλάδων» του συμβόλου της κούκλας που «ενηλικιώνεται» τονίζει το προαναφερθέν μολιερικό παιχνίδι, ενώ παράλληλα η κούκλα επισημαίνει και την κοινωνική θέση της γυναίκας στο ιστορικό πλαίσιο που γράφτηκε το συγκεκριμένο έργο. Αρκετά έξυπνο το πατάρι της Ελλης Παπαγεωργακοπούλου Προσθέτει θεατρικότητα στους απόηχους της Κομέντια ντελ Αρτε καθώς μικρά κουτάκια ανοίγουν και εμφανίζονται οι υπηρέτες. Είναι δε έτσι φτιαγμένο ώστε οι μαϊανδροί του να προσθέτουν κίνηση στη λογοκρατούμενη πλοκή. Τα θαυμάσια κοστούμια της ντύνουν τους χαρακτήρες όχι με ρούχα εποχής αλλά σε μια πετυχημένη, πιο σύγχρονη γραμμή.

Διαπρέπει ο Λ. Βογιατζής ως Αρνόλφο, με κατάληληλο μακιγιάζ, κινήσεις και εκφράσεις που τονίζουν αδρά τα κωμικοτραγικά στοιχεία του χαρακτήρα. Εκφραστικότατος ο Νίκος Κουρης ως Οράτιος. Αρκετα καλοί οι: Αγγελική Παπουλια (Αγνή) και ο Α. Βλουτής. Ολος ο θίασος άψογα συντονισμένος. Εξοχη η μετάφραση της Χρύσας Προκοπάκη σε μια παράσταση - μάθημα ποιοτικού θεάτρου.